

Dublin IN DE PUB MET U2

Dit jaar wacht Dublin een groots evenement. De wereldkampioenschappen in de Draak-klasse worden namelijk in de baai voor de stad gehouden. Tijd voor een kijkje in de Ierse hoofdstad.

Tekst **Arthur van 't Hof** Fotografie **Gary Blake** en **Wendy Johnson**

Voor Draak-zeilers eerst een dienstmededeling: het wereldkampioenschap van dit jaar brengt u niet in

Dublin-stad, maar in de zuidelijker gelegen havenplaats Dun Laoghaire (spreek uit: “*dun leerie*”). Is dat erg? Ja en nee. Dun Laoghaire zelf is helaas geen aangename stad, maar een treinverbinding, die letterlijk voor de jachtclub stopt, brengt je in nog geen half uur tot in het hart van Dublin.

Maar ook wie op eigen kiel de toch wel lange reis naar Dublin onderneemt, zal over het algemeen zijn toevlucht kiezen tot de haven van Dun Laoghaire. Zelf heeft Dublin namelijk een zeer beperkte hoeveelheid afmeermogelijkheden. De stad is gebouwd aan een kleine getijdenrivier, de Liffey. Aan de monding liggen de industriegebieden, voor de tankers en containerschepen. De Liffey is een klein stukje te bevaren voordat de reeks bruggen begint die noord – het “rauwe” deel van Dublin – en zuid – het chique deel – met elkaar verbinden. Ter hoogte van het blinkend-nieuwe kantoor van bankier Citigroup hebben de havenautoriteiten een drijvende steiger in het water gelegd, die dienstdoet als Dublin City Moorings. Probleem is dat er altijd wel jachten liggen, waaronder enkele uit Dublin.

Op naar Dun Laoghaire dus, waar de Noor Paal Janson staat te wachten. Hij verzekert ons dat het bereiken van de marina simpel is. De haven ligt zeer beschut achter twee pieren, die op hun beurt weer omarmd worden door dammen – toen ze aangelegd werden in 1847 vormden deze de grootste door mensen gemaakte haven.

‘Alleen de ferry naar Engeland kan beroering veroorzaken. De communicatie daarvan verloopt via kanaal 14. Het is een *high speed ferry*, maar mag pas op snelheid komen als hij helemaal buiten de baai van Dublin is.’

Eenmaal achter de veilige muren van Dun Laoghaire, ligt Dublin op steenworp afstand. Zoals gezegd gaat er een trein – de DART – rechtstreeks naar de ▶

VOOR ZEEVARENDEN

De tocht naar Dublin voert langs de Engelse zuidkust om Land's End met als mogelijke aanloophaven Waterford. Langs de oostkust van Ierland zijn er nauwelijks goede havens, afgezien van Dublin zelf. Bij binnenkomst van de baai geldt een verkeersscheidingsstelsel met de meeste vaart richting het noorden. Uitluisteren op VHF-kanaal 12.

Tim Pearson is een van de organisatoren van het wereldkampioenschap in de Draak, dat zal plaatsvinden van 30 augustus tot 7 september. Hij verzekert dat de boeien zo zullen worden neergelegd in de baai dat lokale kennis misschien nuttig, maar niet onmisbaar is. 'Bovendien hoeven de zeilers ook geen rekening te houden met grote verrassingen als het gaat om de stroom. Het is hier eigenlijk allemaal *pretty straightforward*.' De Royal St. George Yacht Club ontvangt de Draken en is een eerbiedwaardige club, met een schitterend clubgebouw, inclusief ouderwetse biljartzaal, bibliotheek van 150 jaar oud en twee bars; een voor *casual* kleding en een waar de stropdas om moet. Tim Pearson: 'We hebben met het

Even buiten Dublin, de Wicklow Mountains

rechts: Standbeeld van stadslegende Molly Mallone op de hoek van Grafton Street

onder: De Guinness-brouwerijen zijn open voor bezoek

Royal Marine Hotel alhier een afspraak gemaakt voor de accommodatie, vrijwel alle zeilers verblijven daar.' In het viersterrenhotel start de kamerprijs vanaf 120 pond.

De Royal St-George heeft overigens passantenplaatsen voor bezoekende zeiljachten, al zijn het er niet veel. Meer plaatsen zijn beschikbaar op de ankerboeitjes binnen de pieren van Dun Laoghaire, naast die van de St. George zijn ze van de Royal Irish Yacht Club en de National Yacht Club. Uitgebreide overnachtingsmogelijkheden zijn er bij de marina, waar bezoekers op de kopse kant van de steigers moeten afmeren. De prijzen bedragen dit jaar 4 euro per meter per nacht.

boven: Trinity College, een oase van rust in alle drukte

stad. De rit is een belevings met voortdurend zicht op strand en zandplaten. Wie overigens de boemel de andere kant op neemt – richting zuiden – heeft ook een mooie bestemming voor de boeg. Daar liggen de dorpjes waar Dubliners zelf lyrisch over kunnen vertellen: Killeny, Sandycove en Dalkey – “ons eigen Sorrento”. Inderdaad, als de zon schijnt en palmen wuiven – langs Dublin stroomt een warme golfstroom – heeft het plaatsje op de heuvel veel weg van de Zuid-Italiaanse kustplaats. Een romantisch kasteel kijkt er uit over zee. Iedereen kan je vertellen dat dit het huis is van Enya, de succesvolle zangeres van Keltische muziek. Als zij door de kantelen van haar kasteeltoren naar beneden kijkt, moet ze uitzicht hebben op de tuin van U2's *frontman* Bono. En trouwens op nog veel meer tuinen van beroemde Ieren, want Dalkey is Ierlands eigen hofstad.

En als dit de hofstad is, dan is U2 het koningshuis. De stromen toeristen die in bussen langs z'n huis rijden, zien vaak een dicht hek, waarop in koper de liedteksten van de eerste U2-albums zijn uitgevoerd. Maar soms laat Bono zich zien, gewoon in de pub van Dalkey. Sandycove eert een andere Ierse grootheid. Hier staat de Martello-toren, waarin James Joyce een tijdje verbleef en die een rol speelt in zijn beroemdste literaire werk, *Ulysses*. In de toren is een ruimte ingericht, zoals die geweest moet zijn tijdens Joyce's verblijf in 1906. Beneden geeft een kleine expositie er uitleg over de belangrijke rol van Joyce. De Martello-toren dateert zelf al uit 1806 en is een overblijfsel van de verdedigingswerken die de Britten oprichtten in de Napoleontische oorlogen. Degene die langs de Engelse kust is komen zeilen, moet ze al eerder hebben gezien.

IEREN ZIJN ECHTE VERHALENVERTELLERS

Het beeld van Ierland werd lange tijd nogal romantisch ingevuld. Niet heel onbegrijpelijk, want de industriële revolutie is met een grote boog om het eiland heen getrokken. Dat leidde ertoe dat buitenstaanders de Ieren zagen als mensen die nog een leven leidden vol sprookjes en legenden. En het is waar: Ieren kunnen nog steeds verhalen vertellen, zoals je dat alleen van mensen verwacht die nog nooit een tv van dichtbij hebben gezien. Voor het gemak wordt dan maar even vergeten dat het armoe troef was in Ierland, zelfs in het nabije verleden. In de jaren tachtig emigreerden er nog grote groepen jongeren naar het buitenland en aan de jaren vijftig en zestig wordt door de Ieren zelf gereferreerd als “*the dark ages*”.

Anno 2007 staat de wereld echter op zijn kop: na Luxemburg is Ierland het rijkste land van de Europese Unie, dankzij de strategische inzet van Europese steunfondsen en het handig inspelen op de globalisering. Aanvankelijk vestigden IT-bedrijven zich hier, vooral met helpdesks, waar medewerkers uit alle delen van de wereld hulpbehoevende computeraars te woord stonden. De ontwikkeling strekt zich inmiddels uit naar veel meer delen van het zakelijk leven. Na vijftien jaar onafgebroken groei wordt de welvaart ook zichtbaar in de stad. Tot voor kort moest Dublin het doen met oudere gebouwen en laagbouw – nog steeds is Dublin een “lage stad” waar je geen zakentorens van honderd meter hoog zult aantreffen. Maar in het oostelijk deel van de

ETEN & DRINKEN

Samen met de economische boom kwam ook de culinaire ontwikkeling in Dublin op gang, zodat restaurants zich niet meer beperken tot pub food en Ierse stews (een soort stamppot). Dublin kent nu een tweesterrenrestaurant: *Patrick Guilbaud's*. Een excellente keuken met de Franse klassieken en Ierse invloeden, gesitueerd in een *Georgian house* direct naast het Merrion-hotel. Tip: kies voor de *table d'hôte-lunch* met een menu van slechts 30 euro, waarin bijvoorbeeld Guilbaud's kreeftravioli voorbij kan komen (Upper Merrion Street 21, +353 1 67 64 192). *Thornton's* raakte net een ster kwijt, maar verkeert nog altijd in de top. Het uitzicht vanuit het restaurant op Stephen's Green is prachtig (St-Stephen's Green, in het FitzWilliam, tel. + 353 1 47 87 000). Ierland heeft iets met Amerika en vice versa. *Shanahan's on the Green* ver-

enigt de twee door de beste steaks te combineren met verse zeevis. Het restaurant gebruikt alleen *Certified Irish Angus Beef*. Het merendeel daarvan is afkomstig van een eigen boerderij uit de county Meath. Een aanrader voor wie van rood vlees houdt (St-Stephen's Green 119, +353 1 407 0939). Direct onder het Writer's Museum huist *Chapter One*, een sympathiek restaurant, dat vooral onder Dublins culturele elite geldt als een *must-eat* stek. Ook sympathiek: de prijzen (Parnell Square 18, +353 1 87 32 266). Drinken doe je in de pub en ze zijn er nog, die echte Ierse *spit-on-the-floor*-pubs, hoewel ook het Grand Café – de Ieren spreken veelbetekenend over een "Continental Café" – oprukt. The *Brazen Head* (Bridge Street) geniet faam als oudste pub, *Stag's Head* (Dame Court) is een zeer fraaie, Victoriaanse pub, met veel gepolitoerd houtwerk (tip: probeer hier een keer de echte, Ierse stew) en *O'Donohues* (Merrion Row) werd wereldberoemd vanwege de traditionele muziek. ▶

boven:
Het postkantoor op O'Connell Street, waar in 1917 de Ierse opstand begon

rechts:
Oscar Wilde in het park

onder:
Culinair Dublin heeft aansluiting gevonden bij het continent

HUIZENPRIJZEN RIJZEN DE PAN UIT

stad, vooral in het financiële district, verrijzen nu de glazen gevels die in iedere wereldstad gemeengoed zijn. In de South Docklands Area, ten zuiden van de Liffey, hebben de IT-bedrijven zich gevestigd. Webspeurder Google huist hier met zijn Europese hoofdkwartier aan Barrowstreet. In hoog tempo wordt de stad hier omgeturnd tot een moderne, trendy leefomgeving. Lichte appartementen grenzen er nog aan minuscule arbeidershuisjes, waarin de dokwerkers vroeger met hun kinderrijke gezinnen hokten. Een bezienswaardigheid is de vroegere gasopslag; een grote, ijzeren, negentiende-eeuwse constructie van pilaren en dwarsleggers waartussen nu woningen zijn gebouwd. Mooi bedacht, maar als je de binnenplaats oploopt, doet het iets teveel denken aan een gevangenis. 'Naast de krankzinnig hoge vraagprijzen, aldus een voorbijgangster, 'reden dat de appartementen onverkoopt zijn.'

Een paar Google-medewerkers, die buiten staan te roken – Ierland kent een strikt anti-rookbeleid, zelfs in de pubs – klagen over de woningmarkt. Die is totaal overspannen in deze economische boomtown. Voor hun gedeelde zeventig vierkante meter betalen de twee collega's 1400 euro, en dat op redelijke afstand van het centrum. Ieren hebben dan ook het vastgoed ontdekt als investeringsobject.

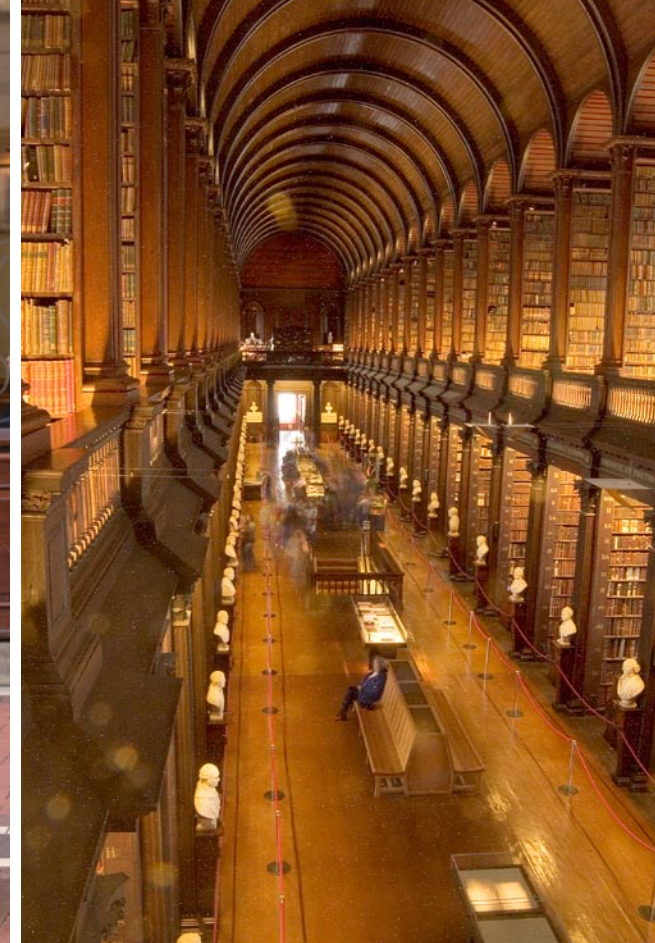
Het Google-hoofdkwartier ligt overigens op een steenworp afstand van de Grand Canal Docks. Dit bassin wordt van de Liffey afgesloten door twee sluizen, waarvan er een nog in originele, handbediende staat verkeert. De dokken stammen uit 1796 en moesten een verbinding maken met het achterland via een groot kanaal, dat weer aansloot op de Shannon; de grootste en langste rivier van Ierland. Het stelsel functioneert nog steeds en ▶

SLAPEN

Het Fitzwilliam Hotel is een modern gestyled vijfsterrenhotel, tegenover St-Stephen's Green. De lobby laat een staaltje ontwerp-kunst zien van Sir Terence Conran, met groene, diepbruine en crème tinten. Boven de open lobby zweeft Citron, een design hang-out met mediterrane keuken (St-Stephen's Green, +353 1 47 87 000).

Na een renovatie van twee jaar en negentig miljoen (!) euro is *The Shelbourne* weer helemaal terug. Klassieke glorie en boordevol geschiedenis. In de bar ontmoet *tout* Dublin elkaar, al zul je Bono en The Edge er niet snel tegenkomen, want die hebben een eigen hotel, *The Clarence* (St-Stephen's Green 27, +353 1 800 252 627).

The Morrison is het viersterrenhotel van de hand van topdesigner John

Rocha. In het fameuze penthouse sliep al een regiment aan wereldsterren op de Frette-lakens, onder wie Kate Moss. De bar is ronduit spectaculair met grote beelden, die soms meters overspannen (Ormond Quay, +353 1 88 72 400).

The Merrion Hotel is het vijfsterrenhotel in Britse stijl – lees: diepe kus-sens en pasteltinten – aan de Upper Merrion Street. De naastgelegen *Cellar Bar* vormt de verzamelaarsplaats voor regeringsfunctionarissen (Upper Merrion Street, +353 1 60 30 600).

MUST SEE

In de moderne geschiedenis beleefde Dublin een soort mini-Gouden Eeuw – van 1750 tot 1800 – resulterend in een aantal fraaie werken van bouwmeester James Gandon, zoals *The Four Courts* en het Custom House. Maar de ware schatten liggen in het

House of Customs

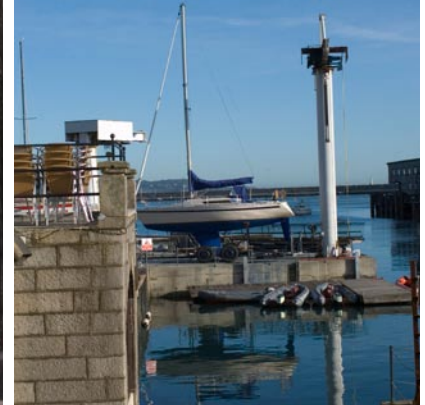
boven rechts:
De indrukwekkende, geheel uit eikenhout opgetrokken bibliotheek van Trinity College

boven links:
Een eerbetoon aan James Joyce

is een eldorado voor motorbootschippers; ze kunnen midden in de stad afmeren aan de drijfsteigers van het Waterways Visitor Centre, waar ook een kleine expositie over het kanaal te zien is. Rondom de dokken wordt de hele wijk gerenoveerd, waarbij de aanleg van cafés en terrasjes niet wordt vergeten, terwijl de haven direct achter de sluisen uitgediept wordt. Als dat gerealiseerd is, zullen ook zeegaande jachten hier kunnen afmeren.

Verder naar het westen biedt Dublin minder ruimte voor stadsontwikkeling. De DART stopt op Pearse Station – een typisch Victoriaans station uit 1834 – en vanaf dat punt loop je zo het centrum in. Ten minste, als je niet rondom het spitsuur op straat loopt. Dan komt er namelijk een manische houding over de anders zo relaxte Ieren. Half voorovergebogen begeven ze zich in een soort snelwandelpas naar trein of bus. De vrouwen in die typische, halfkleumende houding met de armen onder de borsten gevouwen. Om niet omver gekegeld te worden, kun je het beste Trinity College binnenvluchten, het rustpunt van de stad. In deze statige, door academische gebouwen omsloten campus kevelen studenten, liggend op het groene gras achter de bibliotheek.

De bibliotheek is een verplicht nummer. Hier ligt een van Ierland's grootste schatten: het boek van Kells, een manuscript uit de achtste eeuw. Het is verlicht met onbegrijpelijke miniaturen, die vooral verbazen door de motieven van warrelend vlechtwerk. Gelukkig gaat er een prima presentatie aan de schatkamer vooraf, zodat je een idee krijgt van de waarde van het boek – ook letterlijk: wetenschappers berekenen dat er 186 kalveren zijn geslacht om in het perkament te voorzien. In de schatkamer mag je 'n blik werpen op waar het allemaal om draait. Een minuscuul boekwerk, maar desondanks een kloosterschik van Ierse monniken, die tussen 400 en 800 het grootste deel van West-Europa kerstenden. Andere schatten, zoals de broche van Tara – een ongelooflijk verfijnd sieraad uit dezelfde tijd – zijn te vinden in het vrij te bezoeken National Museum. Wel goed opletten, want je verwacht de ingang gemakkelijk met de beveiligde sluis van de naastgelegen parlementsgebouwen. In het museum valt er ook nog het nodige te griezelen: er ligt een redelijke collectie veenlijken in meer of minder goede staat. Niet echt iets voor de kinderen; het museum heeft er ook een slakkenhuis omheen gezet, zodat je er wel doelbewust moet inlopen.

National Museum en zijn afkomstig uit de vroege Middeleeuwen (www.museum.ie).

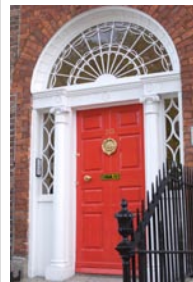
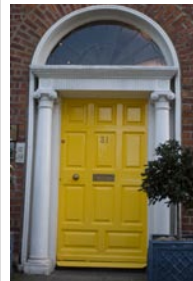
Bijzonder is de Chester Beatty Library in het Dublin Castle, waarin een verzameling oosterse kunst ligt en de grootste collectie korans(!) buiten Istanbul (www.cbl.ie).

Voor wie geïnteresseerd is in Dublins lang florerende drankindustrie: zowel bierbrouwer Guinness als whiskey-stoker Jameson organiseren bezoeken in hun bedrijven.

De winkelstraten Grafton Street en O'Connell Street zijn (nog) niet van Europees topniveau, maar leuk zijn wel de kleine shops in de wijk Temple Bar (met veel toeristische pubs).

OUT OF TOWN

Buiten Dublin ligt een erg fraai natuurgebied te wachten: de Wicklow Mountains. Hier wordt door een aantal lokale boeren nog altijd turf gestoken. Ook ligt hier het vroegmiddeleeuwse klooster Glendalough in een groen dal, dat 's ochtends glinstert van de dauw. Boek een Wild Wicklow Tour met aan het stuur meesterverteller Dennis. Hij is de verpersoonlijking van de kwaliteiten die Ierland al vier keer de Nobelprijs voor de literatuur opleverden (www.wildwicklow.ie).

Georgian houses

uiterst boven:
Moderne kunst op
O'Connell Street

rechts:
Hollandse huizen
in de wijk The
Liberties en de
Royal St-George

Loop Kildare Street uit en je bereikt Dublins meest geliefde park St-Stephens Green. Ten oosten ligt de Georgiïsche wijk, met die typisch Britse, Georgian houses, waarin de negentiende-eeuwse elite huist. Felgekleurde deuren met aan weerszijden pilaartjes en erboven een timpaan bepalen het beeld. 'Die deuren,' vertelt een plaatselijke barman lachend vanachter de bierpomp, 'hebben een reden. Als je dronken uit de pub komt, weet je altijd je huis terug te vinden. Heb je het te bont gemaakt en heeft je vrouw genoeg van je, dan hoeft ze op een avond alleen maar de deur te kwasten.'

Rond St-Stephens Green speelt het uitgaansleven zich af. In de beroemde pub *O'Donoghue's* begonnen ooit The Dubliners. Nu is er nog elke avond live folkmuziek, al worden de artiesten wat weggestopt, terwijl elkaar op de schouders kletsende makelaars in pak en stropdas net iets teveel ruimte innemen.

De sfeer is meer geciviliseerd in het schitterend en voor vele tientallen miljoenen gerestaureerde *Shelbourne Hotel*. De lobby is voor iedereen toegankelijk en een must see met een indrukwekkend trappenhuis. De bar is een prettige plek, maar soms wat overbevolkt. Wie echt in stijl wil genieten, gaat er op de thee; in de met zijden behangen kamer inclusief open haard, met op de

etagère de nodige scones plus gebak. Meer interesse in een designomgeving met een glas witte wijn in de hand? Volg dan de boorden van de Green en zak in *The Fitzwilliam Hotel* weg in de limoengele kussens van de lobby. Of dineer met een Michelin-ster in *Thornton's*, met uitzicht op het park. Drinken doe je daarna in een van de supertrendy bars van Dawson Street, waar designbars een pan-Europese uitstraling hebben, met als hoogtepunt *Café en Seine*, dat als art-decodroom is uitgevoerd. Gelukkig hebben de aanwezige Ieren hun makkelijke omgangsvormen nog niet ingeruild tegen hedendaagse geslotenheid: je raakt er namelijk zo aan de praat.

Wie het nog wat later wil maken, trekt een leren jasje aan met jeans en gaat naar een van de vele muziekcafé's. Uiteraard ligt de belangrijkste, *Whelans*, om de hoek van St-Stephens Green, aan Wexford Street. Hier speelt letterlijk elke avond een band, van beroemd tot berucht tot (nog) onbekend, maar altijd is het geluid heel erg volwassen. Dat moet ook wel, want het gerucht gaat – zoals eigenlijk in elke uitgaansgelegenheid in de stad – dat Bono wel eens een kijkje komt nemen. En in dat geval wil je natuurlijk voor de dag komen als de troonopvolger van Ierland's bekendste rocker. ■